

Udlandets Side, efter at aabne denne Toldgrændse, og jeg skal i den Henseende minde om Noten af 4de Februar fra den preussiske Minister, som findes i de Actstykker, der issor bleve os forelagte, og som vel ganske kort gaar ind paa et Forlangende fra Danmarks Side om denne Sag, men iøvrigt ikke indeholder Andet end en stærk Reservation angaaende at Holsteens Rettigheder som Medlem af det tydske Forbund dog ingenlunde maatte præjudiceres. I Østerrigs Udtalelse af 8de Februar synes der ikke at fremtræde større Iver for denne Sag; men den omtales under Form af en Indrømmelse, der gjøres under samme Betingelse, og endelig finde vi i Ruslands Note en Erklæring, som siger, at Rusland ikke vil indlade sig, rigtig nok dengang, paa Spørgsmaalet om Toldgrændsens Forslyttelse til Eideren, idet man anseer det for at være et mindre væsentligt Spørgsmaal og et Spørgsmaal, som man ikke betragter som henhørende under sin Resfort — dette Udtryk er netop brugt. Vi have altsaa idetmindste ikke hidtil seet noget Beviis for, at Udlandet urgerer denne Sag saa stærkt; det synes kun at være Ministeriet, der urgerer Sagen saa stærkt, men det maa da ikke bruge et Middel, som man ofte bruger, men som man ikke sjelden misbruger. Den ærede Udenrigsminister er navnlig i denne Henseende kommen med adskillige ret mærkelige Uttringer. Jeg skal først anføre, at han i Modsetning til, at det har en saa overordentlig Haft med Toldseenheden, — i hvilken Henseende man, som viist, kun har en Forsikring af Ministeriet og den Tillid, man sætter til denne Forsikring, at holde sig til — fremhæver, at det vilde være ubetimeligt, nu at danne en saadan Fællesforfatning; jeg erindrer ikke, om netop dette Ord blev brugt, men det blev i alt Fald antydet, at, saaledes som Forholdene nu være, var det ikke nogen god Tid til at komme med Forfatningsforslag, og han anførte specielt, at Frankrigs nuværende Forhold maatte vise det Uhenstigtsmæssige hert. Men maa jeg da spørge, om det virkelig er Tanken at udsætte denne Fællesforfatning til en Tid, da den kan blive heldig fra, hvad man vel maa kalde, et liberalt Standpunkt; thi det maa jo den ærede Uden-

rigsminister stille sig paa, naar han henviser til Frankrigs nuværende Forhold. Vil man virkelig vente til det Dieblif, da der vil komme en heel anden Regjering i Frankrig? Har den ærede Udenrigsminister, som iqaar talte saa meget om, at Bestræbelsen efter Enhed var brudt i Tydskland, nogen hemmelig, for os ukjendt, diplomatisk Underretning om, at det nyligt etablerede Keiserdømme skulde være udsat for nogen væsentlig eller gennemgribende Forandring, eller vel endog for en Omstyrkelse. Det er dog ikke den almindelige historiske Orden, at en saa vigtig Sag som Grundlæggelsen af et nyt Keiserdømme bliver omkastet Dagen efter! Skal den Udfigt virkelig fastholdes, at vi skulle vente, indtil Reactionen gaaer over, og indtil det atter bliver godt at danne liberale Forfatninger, saa komme vi maaskee til at vente 10, 15, 20, 30 Aar, og det vilde dog være en noget lang Tid at vente paa Fællesforfatningen. Naar vi saaledes lode det Væsentligste, det egentlig Ordnende i Forholdet, hvile, saa kunde Udlandet, som dog vel ikke stiller sig paa et saa ubetinget liberalt Standpunkt, med Joie gjøre Indvendinger mod vor Oprigtighed til at gennemføre Sagen. Ved Siden af denne meget mærkelige Udtalelse anførte den ærede Udenrigsminister, at Fællesseenheden repræsenteres ved Arvesølgeeenheden, Armeeseenheden og Toldseenheden. Men her glemmer han jo Fællesforfatningen! Er der Noget, foruden Udenrigsministeren, der for Alvor kan ville paastaae, at en Fællesseenhed ikke stærkere end, eller idetmindste ligesaa stærk som disse Puncter, med Undtagelse af eet af dem, Arvesølgeeenheden, repræsenteres ved en Fællesforfatning? Jeg indrømmer, at Arveeenheden er det ene Hovedpunct, men Fællesforfatningen er det andet, og langt bag efter disse komme Armeeseenheden og Toldseenheden. Fremdeles, efterat man havde kastet Skylden over paa Udlandet — og det er jo vistnok en meget nem Maade at arbejde for sine Formaal paa — følte man vel, at det ikke var en aldeles begrundet Paastand, at Udlandet virkelig ikke var saa iøvrigt, som det idelig faaer Skyld for, og man fremkom da med den Uttring, at det vilde vække en vis Forbaufelse i Udlandet, dersom man nu forfaste dette Forslag. Altsaa, fordi en